

Egyszer mindent elmesélek.
Útjukra ereszttem az elfojtott hangokat.

Megmutatom,
miként vágja véresre kezemet a zsinór,
amibe ösztönösen csimpaszkodom,
mégsem enged fölfele.

Egyszer elsuttogom,
milyen örök zuhanásban létezni
mélységek irányába.

Ha van, mi fölemel,
csak pillanatnyi állapot.

Megmutatom,
miként nyerek táplálékot
hiányérzetekből.

*Hogy milyen érzés a pillanatnyi boldogságból visszazuhanni a boldogtalanságba és elfogadni,
hogy nincs állandó boldogságérzet? Hogy milyen az, amikor az el nem ért vágyak és
kudarcélmények inspirálnak? Egyszer elmesélem.*